"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯଦି ବାବାଙ୍କଠାରୁ କରେଣ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ସେବାରେ ଲାଗିଯାଅ, ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗି ରହିଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ପାଆନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ଥାୟୀ ଖୁସି କାହିଁକି ରହୁନାହିଁ, ଏହାର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ଯୋଗ କରିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧି ଏଣେତେଣେ ଘୂରୁଥାଏ, ସ୍ଥିର ବୁଦ୍ଧି ନ ହେବା କାରଣରୁ ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ମାୟାର ତୋଫାନ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଦୀପକକୁ ଅସ୍ଥିର କରିଦିଏ । ତେଣୁ ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମର କର୍ମ, ଅକର୍ମ ନ ହୋଇଛି ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାୟୀ ଖୁସି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ବହୁତ ହୁଲ୍ଲାସର ସହିତ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟୁ । ଏହାର ଅର୍ଥ କେତେ ସହଜ, ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ମଧ୍ୟ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପରମ ଆତ୍ମା, ଦାଦା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ତାରକା ଅଟ । ତେବେ ସବୁ ତାରକାମାନଙ୍କର ପିତା ମଧ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର ନା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ଭାଗ୍ୟବାନ ତାରକା । ତୁମେମାନେ ସବୁଠାରୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ତାରକା ଅଟ, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି ରାତିରେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଦେଖାଯାଇଥାଏ ପୁଣି ତାରକା ମଧ୍ୟରେ କେହି ବହୁତ କ୍ଷୀଣ, କେହି ପୁଣି ଉଜ୍ୱଳ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । କେହି ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରମା ଆଗରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ତାରକା ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ତାରକା ଅଟ, ତୁମର ଭୃକୁଟୀରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ତାରକା ଚିକଚିକ୍ କରୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ତାରକା (ଆତ୍ମାମାନେ) ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମତଃ ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ଯାହା ବିଷୟରେ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଅଭିନୟ କରିଥାଏ, ଏହା ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ତେବେ ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । କିଏ କିପରି ଆଉ କିଏ କିପରି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ସେହିମାନଙ୍କୁ ବସି ମନେପକାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁ ତାରକା ବହୁତ ଚିକମିକ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କରେଣ୍ଟ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବ୍ୟାଟେରୀ ଭରିଥାଏ । ତେବେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍ ମିଳିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ମୋ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ସେବାରେ ଲାଗି ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ଲାଗିଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଦିଲ ନେଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି ନା । ସେଥିପାଇଁ ଦିଲବାଲା ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ତେବେ ଦିଲବାଲା ବା ଦିଲନେଲାବାଲା ମନ୍ଦିର । କାହାର ଦିଲନେଲାବାଲା ? ତୁମେ ଦେଖିଛ ନା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ବସିଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହେଉଛି ଏବଂ ତୁମେ ଦେଖୁଛ ମଧ୍ୟ — ଉପରେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସ୍ଥାପନା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି, ତଳେ ପିଲାମାନେ ତପସ୍ୟାରେ ବସିଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ତ କେବଳ ଛୋଟ ମଡେଲ ରୂପରେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି, ବହୁତ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ମହାରଥୀ, ଘୋଡାସବାର, ପଦାତିକ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହି ମନ୍ଦିରର ସ୍ମାରକୀ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସଠିକ୍ ରୂପରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ତୁମେ କହୁଛ ତାହା ଆମର ହିଁ ସ୍ମାରକୀ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମିଳୁଛି ଆଉ କାହାକୁ ବି ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯାହା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି, ତାହା ସତ୍-ସତ୍ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତାହା ମିଥ୍ୟା, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ସତ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏବେ ସତ୍ୟ ବାବା ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ କିଛି ବି ମେହନତ କରାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସାରା ବୃକ୍ଷର ରହସ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଯାଇଛି । ବାବା ତ ତୁମକୁ ବହୁତ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ସମୟ କାହିଁକି ଲାଗୁଛି ? ଜ୍ଞାନ ଅଥବା ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ସମୟ ଲାଗିନଥାଏ । ପବିତ୍ର ହେବାରେ ହିଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ୟାଦର ଯାତ୍ରା । ଏଠାକୁ ତୁମେ ଆସୁଥିବାରୁ ଏଠାରେ ୟାଦର ଯାତ୍ରାରେ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ରହିଥାଏ । ଘରକୁ ଯିବା ଦ୍ୱାରା ଏତେ ଧ୍ୟାନ ରହିନଥାଏ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି-କେହି ଏଠାରେ ବସିଥିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିଶା ଥାଏ ଯେ — ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ସିଏ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ଅବିନାଶୀ ବାବା ଏବଂ ଆମେ ପିଲାମାନେ ବସିଛୁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବାବା ଏହି ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ, ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେହି ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ଆଉ କେଉଁଆଡେ ବୁଦ୍ଧି ଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସନ୍ଦେଶୀ ପୂରା ଖବର ଦେଇପାରିବେ କାହାର ବୁଦ୍ଧି ବାହାରେ ଘୂରୁଛି, କିଏ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି, କିଏ ଢୁଳାଉଛନ୍ତି, ସବୁ କହିପାରିବେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁ ତାରକା ବହୁତ ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ । ଏହା ବାବାଙ୍କର ପ୍ରେମ ଅଟେ ନା । ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନେ ସ୍ଥାପନାରେ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ଅବିକଳ କଳ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ଏହି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ଅନେକ ଥର

ହୋଇଛି ମଧ୍ୟ । ଏହା ତ ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି, ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଅଛୁ ନା । ତେଣୁ ସଙ୍ଗର ରଙ୍ଗ ଲାଗିଥାଏ । ଚିନ୍ତା କମ୍ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏହି ଭଳି ଡ୍ରାମା ରଚନା ହୋଇଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜଧାନୀ ଆଣିଛନ୍ତି । ବାବା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ, ପତିତରୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଯିବାର ଅଛି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଡାକୁଥିଲ କିନ୍ତୁ ଜଣେ ହେଲେ ବି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଅ । ବାବା ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ମନେ ପକାଅ । ଆତ୍ମା ଭିତରେ ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ତେବେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ତାହା ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ । ସକାଳୁ ଉଠି କରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ରଖ — ଏବେ ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୂରା କରିଛୁ, ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ତେବେ ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ଏହା ତ ସହଜ ଅଟେ ନା । କିନ୍ତୁ ମାୟା ତୁମକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି, ମାୟାର ତୋଫାନ ଆସୁଛି ନା, ଏହା ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଦୀପକକୁ ହଇରାଣ କରିଦେଉଛି । ତେଣୁ କରି ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ, ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ସେହି ଖୁସି ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିନଥାଏ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ବସୁଛ, ବସୁ-ବସୁ ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଏସବୁ ଗୁପ୍ତ କଥା । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାଦ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି କାହାର ବୁଦ୍ଧି ବୁଲି-ବୁଲି ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଇଥାଏ, କାହାର ପୁଣି ତୁରନ୍ତ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ, ଆଉ କେତେ ଜଣଙ୍କର ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିନଥାଏ । ଏହାକୁ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । କର୍ମ, ଅକର୍ମ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ ତେଣୁ କର୍ମ-ବିକର୍ମ ମଧ୍ୟ ହୋଇନଥାଏ । ମାୟା ନଥିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଓଲଟା କର୍ମ କରାଇବ । ଏହା ରାବଣ ଏବଂ ରାମଙ୍କର ଖେଳ । ଅଧାକଳ୍ପ ରାମରାଜ୍ୟ, ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଛି । ପୁଣି ଅଧା ଦିନ, ଅଧା ରାତି ହେଉଛି । ସଂଗମଯୁଗରେ କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ ରାତ୍ର ଶେଷ ହୋଇ ଦିନ ହେବାର ଅଛି । ଶୂଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣବାଲା କ'ଣ ଏକଥା ବୁଝୁଛନ୍ତି କି ?

ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବହୁତ ଶବ୍ଦ କରି ଭକ୍ତି ଆଦିର ଗୀତ ଗାଇଥା'ନ୍ତି, ତୁମକୁ ଶବ୍ଦରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ନିଜର ବାବାଙ୍କର ସ୍ୱାଦରେ ହିଁ ମସ୍ତ ରହୁଛ । ଆତ୍ମାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି, ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛି ଯେ ଏବେ ମୋତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଶିବବାବା-ଶିବବାବା ତ କହିଆସିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ଶିବଙ୍କୁ ବାବା ବୋଲି ନିଶ୍ଚିତ କହିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ କିଛି ବି ନାହିଁ । ଏବେ ତ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା । ଏହା ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର । ସେମାନେ ତ ଲିଙ୍ଗ ହିଁ ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ତ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ଭକ୍ତମାନେ ଲିଙ୍ଗ ଉପରେ ଯାଇ ପାଣି ଢାଳିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ନିରାକାରଙ୍କ ଉପରେ ପାଣି ଢାଳିବ, ତେବେ ସିଏ କ'ଣ କରିବେ! ଯଦି ସାକାର ହୋଇଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ସ୍ୱୀକାର ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ନିରାକାରଙ୍କ ଉପରେ କ୍ଷୀର ଢାଳିଲେ, ସିଏ କ'ଣ କରିବେ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି କ୍ଷୀର ଆଦି ଯାହା ଢାଳୁଛ ତାକୁ ତୁମେ ହିଁ ପିଉଛ, ଭୋଗ ଆଦି ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଖାଉଛ । ଏଠାରେ ମୁଁ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି ନା । ଆଗରୁ ପରୋକ୍ଷରେ କରୁଥିଲ, ଏବେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ କରୁଛ, ବାବା ତଳକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସର୍ଚ୍ଚଲାଇଟ୍ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ମଧୁବନକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆସିବା ଦରକାର । ସେଠାରେ ଆମର ଆତ୍ମା ରୂପକ ବ୍ୟାଟେରୀ ଭଲ ଭାବରେ ଚାର୍ଜ ହୋଇଥାଏ । ଘରେ ତ ଗୋରଖଧନ୍ଦା ଆଦିରେ ଅଶାନ୍ତି ହିଁ ଅଶାନ୍ତି ଲାଗି ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ବାକି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ରାଜତ୍ୱ ମିଳୁଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏକଥା ଶୁଣିଥିଲ, ଏବେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛ । ଯାହା କିଛି ଅଭିନୟ ହେଉଛି ତାହା ପୁଣି ଥରେ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେତେ ସନ୍ତାନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ପଳାଇଗଲେ, ମୋତେ କେତେ ସ୍ୱାଦ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ମୁଁ ଆସିଛି, ପୁଣି ଛାଡି କରି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା କିପରି ଚାପୁଡା ଲଗାଇ ଦେଉଛି । ବାବା ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ସମସ୍ତ ଇତିହାସ ମନେ ଅଛି । ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଟୋପି, ଖାଲି ପାଦରେ ଦୌଡୁଥିଲେ... ମୁସଲମାନ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଖାତିରୀ କରୁଥିଲେ । ମାଷ୍ଟରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଆସିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁରୁଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଆସିଲେ । ବାଜରାର ଢୋଢା (ରୋଟୀ) ଖୁଆଉଥିଲେ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବାବା ୧୫ ଦିନର ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ଦେଇଥିଲେ ଢୋଢା ବା ଛାଁଛ ଖାଇବାର । ଆଉ କିଛି ବି ତିଆରି ହେଉନଥିଲା । ରୋଗୀ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ହିଁ ତିଆରି ହେଉଥିଲା । କାହାର କିଛ ବି ହେଲା ନାହିଁ । ଆହୁରି ରୋଗୀ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସୁସ୍ଥ ହୋଇଗଲେ । ଦେଖୁଥିଲେ ଆସକ୍ତି ତୁଟିଛି ନା ନାହିଁ । ଏହା ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ବା ଏହା ହେବା ଦରକାର । ଚାହିଁବାକୁ ଚୁହରା (ଜମାଦାର) କୁହାଯାଏ । ଏକଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମାଗିବାଠାରୁ ମରିବା ଭଲ । ବାବା ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି — ପିଲାମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଦେବା ଦରକାର । ଯାହା କିଛି ଦେବାର ଥିବ ସିଏ ନିଜେ ହିଁ ଦେବେ, ଏସବୁ ଡ୍ରାମା ରଚନା ହୋଇଛି ।

ବାବା ପଚାରିଥିଲେ ନା ବାବାଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନେ ବାପ ଏବଂ ସନ୍ତାନ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ହାତ ଉଠାଅ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ହାତ ଉଠାଇଥିଲେ । ହାତ ତ ତୁରନ୍ତ ଉଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କିଏ ହେବେ ? ତେବେ ତୁରନ୍ତ ହାତ ଉଠାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ପାରଲୌକିକ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି, ଇଏ ତ ମାତା-ପିତାଙ୍କର ବହୁତ ସେବା

କରୁଛନ୍ତି । ୨୧ ଜନ୍ମର ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ବାପ ବାନପ୍ରସ୍ଥକୁ ଗଲେ ଲୋକମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ବାପାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବା, ଏମାନେ ଯେପରି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଏହାଙ୍କର ଲୌକିକ ପିତା ଥିଲେ, ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହେବାରୁ କହିଲେ ମୁଁ ଯାଇ ବନାରସରେ ସତସଙ୍ଗ କରିବି, ମୋତେ ସେଠାକୁ ନେଇଚାଲ । (ଇତିହାସ ଶୁଣାଅ) ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ଆଦିପିତା । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରଥମ ପତ୍ର । ଏହାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ନା ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବା ଅବିନାଶୀ ପିତା, ତେଣୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ଏହି ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କେବେ, କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଇଏ ତ ଗର୍ଭରେ ଆସୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି, ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ । ମନୁଷ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସ କଲେ ଏହାକୁ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି -- ପିଲେ, ତୁମେ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ, ଏହା ତୁମର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ତୁମେ ଏସବୁ ହିସାବ ତ ଜାଣିଛ ନା । ତେଣୁ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । କେଉଁଠି ଯାଇ ବସୁଛି, ଏହାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଯେଉଁଠି ବସିଛି, ତା'ର ପାଖରେ ଯାଇ ବସୁଛି । ଯେପରି ଗୁରୁମାନେ ନିଜର ଶିଷ୍ୟକୁ ପାଖରେ ଥିବା ଗଦିରେ ବସାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହିପରି ଏହାଙ୍କର ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠି, ମୋର ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ସେଇଠି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ କହୁଛି ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପାପ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଅଛି ନା । ଏହା ହେଲା ରାଜଯୋଗ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ ରାଜଯୋଗ ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ମୂଳଦୁଆ ପକାଇବା ପାଇଁ । ଅନେକ ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସତଗୁରୁ ଜଣେ, ସିଏ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ବାକି ସବୁ ମିଥ୍ୟା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଗୋଟିଏ ହେଲା ରୁଦ୍ରମାଳା । ଅନ୍ୟଟି ବୈଜୟନ୍ତୀ ମାଳା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର । ଏଥିପାଇଁ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁ ମାଳାକୁ ତୁମେ ଭକ୍ତିରେ ସ୍ମରଣ କରୁଛ କିନ୍ତୁ ଜାଣିନାହଁ ଯେ ଏହା କାହାର ମାଳା, ଉପରେ ଥିବା ଫୁଲ କିଏ, ପୁଣି ମେରୁ କ'ଣ, ଦାନା କିଏ ଅଟେ ? ଯାହାର ମାଳା ଗଡାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହିପରି ରାମ-ରାମ କହି ମାଳା ଗଡାଉଛନ୍ତି । ରାମ-ରାମ କହିବା ଦ୍ୱାରା ଭାବୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ରାମ ହିଁ ରାମ ଅଟନ୍ତି । ଏଥିରୁ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କଥାର ଅନ୍ଧକାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି, ଏମାନେ ମାଳାର ଅର୍ଥ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି ୧୦୦ ମାଳା ଗଡାଅ.... ଏତେ ମାଳା ଗଡାଅ । ବାବା ତ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ୧୨ ଜଣ ଗୁରୁ କରି ତାଙ୍କଠାରୁ ପାଖକୁ ଯାଇ ୧୨ ଜଣଙ୍କଠାରୁ ଅନୁଭବ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ନିଜର ଗୁରୁ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତି କି କିଛି ଅନୁଭବ ମିଳିଯାଉ । ସେଠାରେ ମାଳା ଆଦି ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ବିଲକୁଲ୍ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା ଅଟେ । ମାଳା ଶେଷ କରି ଫୁଲକୁ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବା ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଅନନ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ ମାଳାର ଦାନା ହେଉଛ । ତୁମକୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବେ ରାମଙ୍କୁ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶରଣମ୍ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଶରଣ କିପରି ନେବେ । ବାବାଙ୍କର ହିଁ ଶରଣ ନେଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହେଉଛ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପତିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି । ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ କର । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଇଚ୍ଛା ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସବୁଥିରୁ ଆସକ୍ତି ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା ଯାହା ଖୁଆଇବେ.... ତୁମକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି, ମାଗିବାଠାରୁ ମରିବା ଭଲ ।

(୨) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସର୍ଚ୍ଚଲାଇଟ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କିରଣ ନେବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ନିଶା ରହୁ ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ସିଏ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସର୍ଚ୍ଚ ଲାଇଟ୍ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହେବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତିର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖମୟ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଥିବା ସଦା ନିରୋଗୀ ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମର ଫଳ ତତ୍କାଳ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ । ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଫଳ ହେଲା ବାବାଙ୍କର ନିକଟରେ ରହିବାର ଅନୁଭବ । ଆଜିକାଲି ସାକାର ଦୁନିଆରେ କହୁଛନ୍ତି, ଫଳଖାଅ ତେବେ ସୁସ୍ଥ ରହିବ । ସୁସ୍ଥ ରହିବାର ଉପାୟ ଫଳ ଖାଇବା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ଖାଇବାରେ ଲାଗିଛ, ସେଥିପାଇଁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସୁସ୍ଥ ହିଁ

ରହୁଛ । ଯଦି ତୁମକୁ କେହି ପଚାରେ ଯେ ତୁମର ହାଲଚାଲ୍ କ'ଣ ତେବେ କୁହ ଫରିସ୍ତା ଭଳି ଚାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଚାଲି ଏବଂ ହାଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଖୁସହାଲ୍ ବା ସୁଖମୟ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ରୂପୀ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭରପୁର ହୁଅ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***